

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

DIKTER

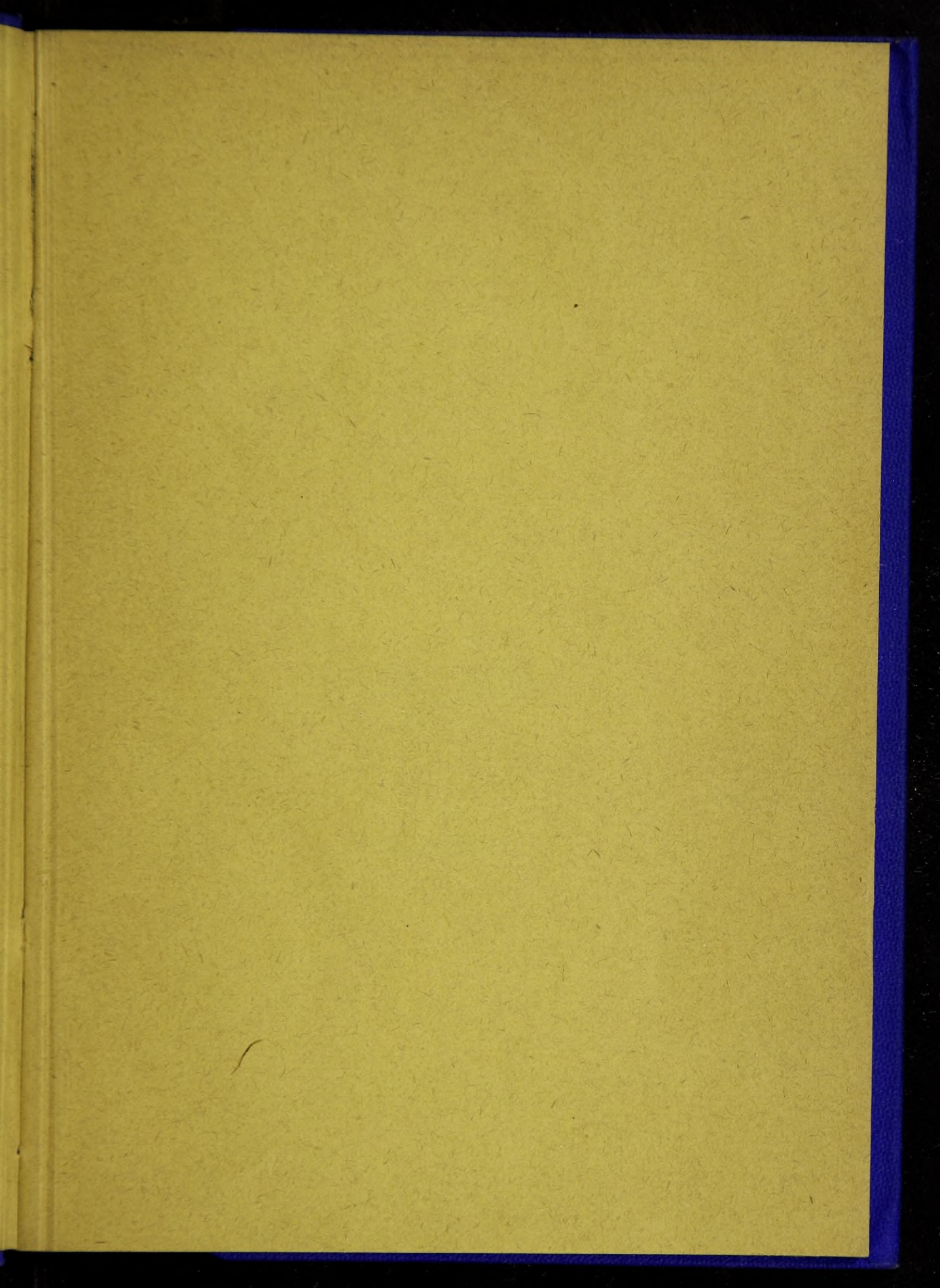
AF

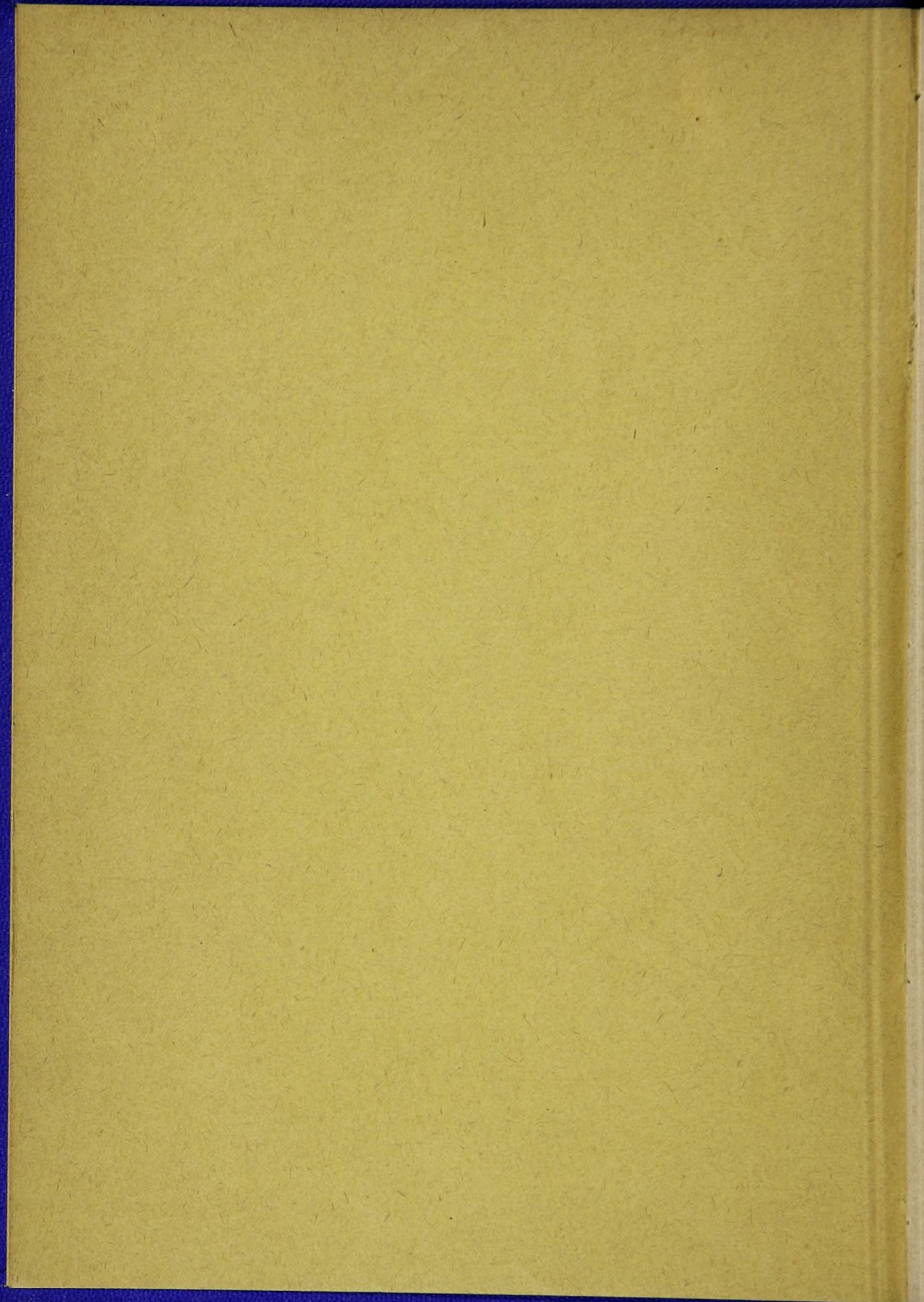
NATHALIA KROOK.

Yitt.

So

DIKTER

AF

NATHALIA KROOK.

MALMÖ 1890,
STENSTRÖM & BARTELSONS BOKTR.

Dagsländan.

Vid insjöns blåa vågor,
Bland vassens trollmusik,
I sommarns heta lågor
Dagsländan skimrar rik.

Eterisk som en elfva,
Åt jordens stoft för skär,
Hon ses i vinden skälfva
Och trå till högre sfär.

Som anden lätt hon sväfvar
I dansens hvirflar kring
Och ljuft af tjusning bäfvar
I vattenblomstrens ring.

Men snart till afton lider,
Ömt vemodsfyllt hon ler,
Ty lifvets strimma skrider
Mot dödens skymning ner.

Du lilla sköna väsen,
Din lycka här var kort!
Från lifvets bok, knapt läsen,
Du hastigt svingat bort.

Och salig du, som kunnat
Till högre zoner gå;
Det blir ju blott förunnadt
Åt hvita själar små!

Gullvifvan.

Med solens blick
Du elfvans skick

I din gestalt förenar.

I vindens sus

Du viftar ljus

Inunder trädens grenar.

Jungfruligt skön,

Liksom till bön

Du dina kalkar sänker;

Och gossens hand

Vid skogens rand

Dig genast hyllning skänker.

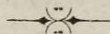
Körsbäret.

Efter blommans hvita snö
Blodets purpur färgar frukten,
Som i flickans mun får dö,
Läskande med ambrafukten.

Härligt vinkar den i grupp
Ifrån trädets skälmska grenar.
Men, o ve! att nå dit upp
Är ej lätt från markens stenar.

Gosse, genast ropas du,
Plundringen att skyndsamt öfva,
Och du nekar icke ju
Att åt flickan nektarn rövva.

Men dig akta, falsk hon är!
För din gärning får du sorgen:
Af en kärna hon dig skär
Liten tingst, som liknar korgen.

Vårtanke.

I solens varma kyssar
Och vårvinds ljumma smek
Ej blomman längre vyssar
Vid bäckens vilda lek.

Re'n björken festligt prälar
Till elfvedans, i skrud,
Vid månans silfverstrålar
Och sångartrastens ljud.

Violen ljufligt drömmar
I blåa kalkens barm
Och blygt gestalten gömmer
Bak gräsets höga karm.

Dess väldoft dock förråder
Dess närhet ljuf och blid
Och poesiens åder
I nattens lugna frid.

Till en skön qvinna.

Antikens prägel hvilar
På dina ädla drag,
Och fastän tiden ilar,
Skönt strålar dock din dag;

Ty hvad som klassiskt formats,
Ej känner ålder — det,
Och hur än kring dig stormats,
Man ser ditt majestät.

Vänd hit profilens urbild
Från Greklands minnesmyt,
Låt se gudinnans dur-eld
I ögat utan skryt!

Humoristisk morgonbild.

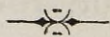
Husets herre spritter upp ur blunden!
— Klockan nyss i tornet slagit fem —
Kastar blicken utåt friska lunden
Och får se en katt som fogelskräm.

Högt i trädets topp dess svartrobe blänker,
Ögonkloten skifta uti rödt —
Morgonsolen sina kyssar stänker
På små starar, som än slumra sött.

Denna stek, som här lukullískt vinkar,
Lockar vatten uti kattens mund,
Men, min kisse, du dig allt försinkar,
Snopen får du draga om en stund!

Husbond' har fått fatt på dräng och piga,
Ut med stakar rusa man dem ser,
Flinkt i trädet klifva de så viga —
Men, o ve, där faller pigan ner!

Drängen dock som karl på grenen blifver,
Börjar rasa emot katten vildt —
Han, förföljd af jagtens eld och ifver,
Löper bort som en zigenarpilt.

Vid supén.

nga kandidaten,
något blyg i laten,
Sitter vis-à-vis Sophie;
Och i skämtets pilar
Bådas tanke ilar
Till smörasken midt uti.

Knifvarne nu mötas,
Eggarne smått stötas,
Frökens smörklimp föres bort.
Unga herrn, förlägen,
Synes starkt benägen
Att sitt bröd förtära tort.

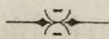
Behåll din klara blick!

Behåll din klara blick!
En engel ser jag smila
Och ge en vänlig nick,
Som skänker ro och hvila.

Ack, aldrig blänker där
Satirens hvassa klinga,
Och aldrig syns en här
Af ormar, som fint stinga.

Behåll din klara blick!
En engel ser jag smila
Och ge en vänlig nick,
Som skänker ro och hvila.

När du den vänder bort,
Då är som fölle genast
En stjerna ned helt kort,
Där himlens duk är renast.

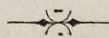

Aspen.

Evigt darra aspens löf,
Evigt hon i vinden skälfver —
För hvar fridens hviskning döf,
Kronan sig med bäfvan hvälfver.

Minnet aldrig skall dö bort,
Hur en Judas en gång skurit
Ur dess stam ett kors så hårdt,
Som Vår Frälsare har burit.

Därför ryser aspen än,
Tänker på de bödelshänder,
Som förrådt sin Bäste Vän. —
Evig smärta bladet vänder.

Sonetter.

Under kastanjeträdet.

Kastanjeträdet kungligt sina grenar
Ses öfver markens undersåtar sträcka
Och svalka åt en fager tärna räcka,
Som broderiets trådar idogt enar.

Likt Faëton nålsudden ystert skenar —
Zefirer skälmska älskogstankar väcka,
Som hota fjärilns sköra vingar stäcka —
Nu hörs ett rassel emot kiselstenar,

Och elegant en vagn till trappan hastar.
Djup, märkbar rodnad ungmöns kinder målar,
Ut hoppar en Adonis, silfversmidd.

Han segerviss till baka hufvu't kastar —
Bak trädets slöja ögonparet strålar.
Flinkt lägges uti skrinet remsans bredd.

Leila till Blåsippan.

Blåsippa fin, som uti handen hvilar,
Du väcker känslan upp, som slumrat har!
I din blå blick jag ser ett ögonpar,
Som ömt och uttrycksfullt emot mig smilar.

Hur tidens vågkam än mot stranden ilar,
Jag glömmer ej den blicken underbar,
Där skiftningen i hafvets djupblå var!
Det ögat strålar ut med Eros' pilar.

Sig själen speglar i dess öppna famn —
Men aldrig nämner jag dess herres namn!
Ej ens till dig, blåsippa, jag det hviskar.

Det är min egen lilla hemlighet —
Och bäst det är, om ingen därom vet.
— Se skummet yr, och hafvets bölja piskar!

Den hvita syrenen.

Syren, man borde kalla dig siren!
Ty ljuft du med din väldofts stämman lockar
En hvar, där du i vindens vaggning bockar
Och sänder balsamrökverk i allén.

Kring dig sig ung och gammal gladligt skockar,
Du är en vän till alla på din gren.
Du vajar som kung Henriks plym så len
Och pryder ofta riddersmännens rockar.

Rikt svälla dina klasar i gemaken —
I sköna vasers läskande cistern
Du badar stjelkarne som i en tjärn.

På bordet bland kristaller gärna smaken
Du höjer med din hvita böljebugt,
Ibland ambrosia, nektar och frisk frukt!

Vattenklöfvern.

Mins du prinsessan uppå heden där,
Som Marlitt kan så mästerligt beskrifva?
I skog och mark hon fritt omkring får drifva
Och dansar blott inunder stjernehär.

I denna vildhet hvilken tjusning är!
En sådan blomma är en älsklig diva,
Hvars fötter ej på flärdens stege klifva,
Hvars hjerta hasselkärnans friskhet bär.

Lik vattenklöfvern saftigt upp hon spirar,
På känslans blad sig sammetsväfnad virar,
I själens hvithet blandar sig helt lätt

Små ljusa kärleksstrimmors skära flamma.
Naturens ord dess ljufva läppar stamma;
Till fé ha skogens genier henne klädt.

I waggonen.

Bäst som jag satt, en liten pys jag såg,
Som kraflade och klängde uppå steget;
Snart in han kröp. »Nej», tänkte jag, »så eget,
Att han får fara ensam med vårt tåg!»

Snart ogeneradt han mot soffan låg
Och tittade på bilder oförväget;
Ibland en blick han gaf mig obenäget,
Men lugn han syntes som en stannad våg.

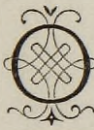
Hans pappa kom och honom tog på armen
Och sade till sin fru, den sköna Carmen:

»Man burit Erik orätt in i en kupé.»

»Jo, vackert!» tänkte jag, »han allt marscherat,
På egen hand har parfveln promenerat,
Och präktig karl han blir, skall du få se!»

Marie-Antoinettes ankomst.

1.

 skyld'ga offer för en fallen ätt!
Ej kunde du ditt mörka öde ana,
När, långt från Österrikes segerfana,
Du kom till franska hofvets etikett!

Du alla tjuste med ditt varma sätt.
Din moder, som dig täcktes ömt förmana,
När du nu först beträdde trönens bana,
Du ännu såg i tårens glansfacett.

Din panna strålade i ungdomsskimmer,
Din liljehy i festens blomsterglimmer
Förbländade en hvar i Galliens land.

Man bjöd dig hyllning under jubeltoner,
Du lik en engel ifrån högre zoner
Besjöngs af skalderna vid Seinens strand!

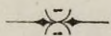
2.

Ej såg du bilan uti bödelns hand
Och icke sorgekalkens hemska pansar,
Ej håller törnet uti folkets kransar.
Du såg blott kärlek uti ögats brand.

En suck från vågen uti hvitan sand
Förmådde ej att störa fridens skansar,
Som städs du egde — än i nöjets dansar,
Och sist som fånge under smärtans band.

Väl blir du mächtig som Bourbonens drottning,
Men mera stor ändå vid massans brottning
Och hesa pöbelskrän kring fångslets port!

Ditt hjertas höghet rätt i ljuset träder
Med själens adel på schavottens bräder,
Som med martyrens olja dig ha smort.

Serenad.

lyssna här vid fönstret
I nattens ljufva frid!
Mot rutan blomstermönstret
Hörs sucka tyst därvid.

Hvad vemodsflägt i ljuden,
I hvarje ton en tår!
I hvarje ord till bruden
Ett afsked sakta går.

O hjerta, hur du klagar!
Hvad dväljs i ditt gemak?
En tanke hemsk ledsagar
Visst denna dystra smak.

»Ja», hör jag blömman hviska,
»Hans smärta är för stor —
»Och blod'ga gissel piska
»Hans själ i sorgens kor.

»När midnattstimman slagit,
»Hans bröst ej andas mer,
»Pistolens eld då tvagit
»Hans sår från jordens ler.»

Hör sången, hur den klingar,
Fast strängen brusten är!
En svan med hvita vingar
Fördoldt sig svingar där.

Men fästmän intet anar,
Förtviflan icke spör —
Hon sköna drömmar danar
Och frågar ej — »hvarför?»

Aldrig, aldrig någonsin.

Aldrig, aldrig någonsin
Ska' vi skiljas, vännen min!

Som på bladet tvänne droppar
Sammanfluten är vår själ;
Hur än vinden far i toppar,
Vi förenta bli likväl.
Aldrig, aldrig någonsin
Ska' vi skiljas, vännen min!

Fogeln glömmer ej sin maka,
Fast han stundom flyger bort;
Trogen kommer han till baka —
Kärleksdrömmen är ej kort.
Aldrig, aldrig etc.

Om den ena är i söder
Och den andra under pol,
Dock för bägge norrsken glöder
Och för bägge tropisk sol.
Aldrig, aldrig etc.

Ser jag stjernan uppå fästet,
Tindrar ock för dig hon mildt;
Sjunger trast för mig från nästet,
Är det ej för dig förspildt.
Aldrig, aldrig etc.

Liksom ädla musslan famna
Vi vår lefnads perlklenod.
På en gång de jullar hamna,
Där en enda årkarl stod.
Aldrig, aldrig etc.

Två inseparabler blifva
Vi till lifvets ragnarök.

Ej som spillror sär vi drifva —
Upp ett svanepar det dök!
Aldrig, aldrig etc.

Röda körsbär såg jag brinna
På en gren -- de dyra tu
Strax jag skyndade att hinna:
Det var jag, och det var du!
Aldrig, aldrig etc.

När i parkens fina gångar
Täckt din sko sin prägel tar,
Där violen drömljuft ångar,
Du mitt fjät vid sidan har.
Aldrig, aldrig etc.

Hvar jag är, tätt vid min sida
sväfvar lätt din andefot.
Du med Sigyns skål, den vida,
Tager världens gift emot.
Aldrig, aldrig etc.

Och en hviskning hör jag ofta,
Då du fjärran är från mig —
I min dröm de blommor dofta,
Som vi bröto på vår stig.
Aldrig, aldrig etc.

I mitt hjertas strängar sluten,
Sitter du, min Aslög blid,
Outsägligt rikt kringfluten
Af din hårfloids mantel sid.
Aldrig, aldrig någonsin
Ska' vi skiljas, vännen min!

Hvita penséer.

Hvita penséer likna barndomstankar:
Oskuldsfulla jullar utan ankar.

Hvita penséer likna jungfruhjertan,
Blödande allen af himlasmärtan.

Hvita penséer likna modersböner,
Stigande med hopp för älsklingssöner.

Hvita penséer likna skaldesånger,
Doftande af skönhet, vår och ånger.

Hvita penséer likna kärleksdufvor,
Hvilande på enkla ljungblomstufvor.

Hvita penséer likna känsløvågor,
Svallande i renhets månskenslågor.

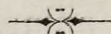
Hvita penséer likna aningsstrålar,
Glittrande bland eterns liljeskålar.

Hvita penséer likna ynglingsdrömmar,
Tyglade af ljusets silfvertömmar.

Hvita penséer likna saknadstårar,
Droppande på svarta sorgebårar.

Hvita penséer likna himlaflägar,
Svalkande den ande som försmäktar.

Hvita penséer likna englavingar,
Sväfvande i rymdens azurringar.

Till en monark.

Lef länge uppå Tronens höjd,
Du Kung i ordets sanna värde!
Din själ, af årens tyngd ej böjd,
Idunas gyllne äpplen närde.
Du har i den en evig vår,
Där ädla känslan upphöjdt slår.

Din blick är slägt med himlens örn —
Han skarpt från Kungaborgens murar
Når ut till alla rikets hörn,
Där minnet dväljs af tappra Sturar.
Som de Du rättvis är och god,
Som de Du äger kraft och mod.

I hjertat ock en sångmö skön
Det bor, som mäftar härligt sjunga,
Som skänker tröst och riklig lön,
När otack, trots och uppror ljunga.
I konstens hem Du vandrar stolt,
Ty intet är för dig fördoldt.

Och öppnar Du till tal Din mund,
Då stillas alla vreda magter,
Och tonen tränger fram på stund
Till slottets torn och grufvans schakter.
Af kärlek vid den kända röst
Högt klappar undersåtens bröst.

Ja, främst Du står, hvar än Du är --
Om sedd ibland regenters skara,
Du strålar högst -- den hela sfär,
Af Dig fördunklad, lyser bara!
Ditt snilles blixtnar kungligt fram,
Likt Olafs skepp på böljans kam.

Lef länge uppå tronens höjd,
Du Kung i ordets sanna värde!
Din själ, af årens tyngd ej böjd,
Idunas gyllne äplen närde.
Du högsint är — Lef många år,
Du Herskare, där furan står!

En afton i skogen.

Linnæor vi gingo att plocka
I skogen en aftonstund:
De stodo där klocka vid klocka
Och logo med rosende mund.
I skogen ljuft det susade,
Så underbart det susade!

När blommor vi slutat att samla,
Vi togo på mosstufvan plats —
Och tankarne började famla
I drömmarnas silfverpalats.
Omkring oss blott det susade,
Det susade, det susade!

Den svalnade brisen smekte
Berusande panna och kind,
Han söfvande kring oss lekte
Med gratien af en hind.
Det susade, det susade,
O underbart det susade!

Ack, den som så kunde sitta
Och slumra för evigt bort
Från jordlivets strider och hetta —
En öfvergång smärtfri och kort!
Vid skogens sakta susande,
Harmoniskt ljufva susande!

Och sluta — för alltid sluta
Sin kamp på världsbanan snöd —
I gräset sitt hufvud luta
Och vara död — ack död!
I skogens sköna susande,
Serafiskt milda susande!

Korsnäbben.

(Öfversättning).

1.

När de blommor länge slumrat
I den hvita vinternatt,
Har en fogel uppå tallen
Först sitt lilla näste satt.

Ack, en fogel, röd som blodet,
Kläcker uti vildmarks tjut,
Under isbelagda grenar,
Tyst och varmt små ungar ut.

Korsnäbb, sköna underfogell
Ofta tänker jag på dig,
När jag skådar ut i vildmark,
Uppå världens öde stig.

2.

Ack, när Frälsarn led på korset,
Blicken vänd mot Himlens land,
Kände Han det sakta rycka
På Sin genomstungna hand.

Här af alla öfvergifven,
Ser Han, ifrigt, utan ro,
På den ena spiken draga
En barmhertig fogels klo.

Blodbestänkt och utan hvila,
Fogeln med sin näbb så mån
Vill från korsets qval befria
Frälsaren, sin Skapars Son.

Och med mildhet Frälsarn säger:

»Var välsignad, fogel god!

Evigt denna timmas tecken

Skall du bära, kors och blod!»

Korsnäbb heter lilla fogeln;

Helt betäckt af blod så klart,

Sjunger han i furuskogen

Sagolikt och underbart.

En sista blick.

(Öfversättning).

 när du går, då är jag allen,
Blott se dig om en gång!
En sista blick, med himmelskt sken,
O sänd mig, varm och lång!

Se, när om aftonen sol går ned,
Förgyller hon skog och flod
Och smeker bärgets panna med
En helsning, röd som blod.

Och i morgon åter, då natten flyr,
Hon bärget kysser — och ler;
Men kanske jag din blick så dyr
Här aldrig får skåda mer!

Mannens tår.

(Öfversättning).

Flicka, såg du nyss mig gråta?
Se, mig tyckes qvinnans tår
Lik den klara himladaggen,
Som i blommans kalkskål står!

Om den dunkla natt den gråter
Eller den af morgon föds,
Städse dock hon blomman läskar —
Stjelken däraf mäktigt stöds.

Men den tår, som mannen fäller,
Liknar harts från Östans stam;
Djupt i trädets hjerta sluten,
Qväller ådern sällan fram.

Du i barken måste skära,
In till märgens kärna len,
Och först då den ädla vätskan
Dryper gyllne, ljus och ren.

Snart det händer källan sinar,
Trädet grönskas, tiden far,
Och det helsar mången vårsol —
O, men skåran — den är kvar!

Flicka, tänk på qvalda trädet,
Där det står vid Östans slätt!
Tänk ock, flicka, på den mannen,
Som du en gång gråta sett!

Mins du än?

(Öfversättning).

Mins du än, hur jag vid klippan
Lyssnade på dig, min dufva,
Mins du än syrenens häck?
Strömmen sjöd som saft i drufva —
Mins du än vår bergsstig glad,
Där jag om buketten bad,
Mins du än?

Ack, det var en ljuflig bild,
Då i rodnaden du lyste,
Och till jorden föllo regnvis
Alla blommor, som du hyste!
Sött din lilla kära hand
Lekte med det blåa band,
Mins du än?

Ström och klippa sågo klart
Rodnaden på sammetsdragen,
Glöden af den första kyss,
Halft mig gifven, halft ock tagen.
Gyllne strålar utan tal
Öfverflögo bärg och dal,
Mins du än?

Lysmasken.

Jag gick en aftonstund och såg
— Framför mig, drömmande i håg —
En lysmask då i gräset blänkte,
Dess milda sken mig tjusning skänkte.

Lik en juvel med månans glans
Han lyste uti gräsets krans,
Och vemodsfyllt sig strålen tände:
Den värmde ljuft — men icke brände.

Jag tänkte — så är kärlek visst,
En liten månljus silfverqvist,
Som andas ömt likt rosendoftet,
Och skyddas mjukt mot jordestoftet.

Till en ros.

Dofta, dofta, fraïche och fin
På din veka stängel!
Dofta, fångsla, ros, och skin
Som en snövit engell!

Bilden ömt du speglar af
Af en fager tärna.
Hon sin prägel åt dig gaf
— Blixten af en stjerna!

Stråla, blomma, än och dröm
Än är lifvets timma —
Men vid gränsen af din ström
Står en silfverdimma.

Kyld och vissnad, sänks du ner,
Lefver blott i minnet --
Hvad som varit skönt, dock ler
Evigt friskt för sinnet!

Miramare.

Saga.

Vid Adrias blåa, blonda bölja
Där står ett slott, af fågring höljdt,
Och tusen vågor lekfullt skölja
Dess fäste, blott af rosor döljdt.

I dagens lågor ljust det glindrar
Som hafvets skum, af solljus kysst,
Och ljuft dess anblick själen lindrar,
Ty allt är stämningsfullt och tyst.

Till borgens fot i böljans krusning
— Till hvarje stund och hvarje tid —
Med hjertat fylldt af fröjd och tjusning,
Man simma ser — en nereid.

Mot strålig snäcka ömt hon stöder
De veka armars skimmerpar,
Och blicken tolkar hjertat blöder,
Och ögat har ej tårar kvar.

I ständig klagan upp hon skådar
Till slottets fönsterrad så skär,
Men intet tecken nå'nsin bådär,
Att tonens klang besvarad är.

Ty där bak slottets stolta tinnar
Det dväljs en furste hög och rik,
Hvars magt om Bayerns herskar minnar
— I mod och idrott honom lik.

En hafvets tärna måste vika
Och dölja sig bland perlors lek,
Begravande sin bön tillika
Om kärlek, som för alltid vek.

Rosenön.

Med krans af bärg och näckrosjullar,
På insjöns spegel — ljuf och skön —
Med buskverk böljande likt kullar —
Där ligger trolska Rosenön.

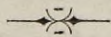
Och närmar du dig brädden fagra,
Af rosendoft du tages mot,
Och balsamångor ljuft sig lagra
Kring väsendet från topp till fot.

Zefirer magiskt kring dig leka
Och locka dig till frid och ro;
Men se, hvad rosorna ä' bleka —
En syn, du aldrig kunnat tro . . .

De tälja dig en mystisk saga
Om Kungen med de »ögon blå»,
Som vetat tjusa och behaga —
Hvars lif en törntagge skulle nå.

Men bäst du står, de till syn's blossa,
Och allt är fågring blott och lust,
Och rosenhviskningar sig lossa
Och fara kring båd' land och kust.

Och nämbart hör du detta eko:
»Se drömmarn, älsklingen är här!»
— Och alla vemodsfläftar veko —
Ty Kungens ande sväfvar när.

Röda rosentagg.

Flickan, fästad, såg den unge
Kretsa kring sin hvilas schagg —
Det är geting, om han stunge,
Det är röda rosentagg.

Ögonkast, som eldigt flöda,
Skönhet, frändskap, sympati —
Blott en lek att tiden öda,
Eljes — rosentagg däri!

Rosentagg, du sköna, röda,
Lockar ögat med din prakt;
Men du rispar för ens möda
Blodet med förgiftad magt.

Näckrosen.

Näckros, mystiskt vattenblomster,
Tagen från din renhets sfär,
Hvila mot mitt hjertas hydda,
Där du ljuft förärad är!

Kronan vaggad är af vinden,
Spelas kring af hafsmusik;
Näckens toner ser jag drömma
I ditt hjertas guldfloed rik.

Skönt din blomma uppåt darrar,
Och »excelsior» är din skrift!
Alabasterhvit din blomkrans --
Oskuldsskär som Korsets stift.

Drottning i ditt vattenrike,
Perla från ditt underdjup,
Snäcka, droppad fram på ytan
Till en elfvas nöjesslup —

Hvila, hvila sval och skyddad,
Sjung din svanesång så hvit!
Andas ut din suck mot etern
— I en rosenkolorit!

Oasen.

På min vandring genom lifvet
Kom jag fram till en oas —
Här var allt i blommor skrifvet,
Skönt som i en Sèvres-vas.

Hvart mitt fjät omkring mig förde,
Såg jag rosor utan tal,
Fogelqwitter blott jag hörde —
Det var som i Balders sal.

I naturen låg en stämning,
Mättad rikt af poesi,
Tanken fick ej någon nämning,
Den sjönk hän i rêverie.

Och en stjerna såg jag tindra
Som ett dunkelt ögas magt,
Och en lysmask såg jag glindra
Likt ett bloss på kärleksvakt.

Blommor hvita, blommor röda,
Tälj mig sagan af ert lif! —
Mystiskt syns ett hjerta blöda,
Och vid kojans dörr — ett vif.

Sydkors, där du blänker stråligt,
Såg du annat på din stråt —
Skuldran, som sig böjer tåligt,
Stridens hetta, barnets gråt?

Nattens väfnad höljer Eden,
Droppen tystnar, stannar af —
Stjernan ensam står på leden,
Pekande mot eternas haf.

Spegeln.

Se här en fejad spegel,
Mitt barn, betrakta den!
Så guldets i sin degel —
Så oförfalskad vän.

Hur egendomligt klara
Stå dragen på dess blad:
Se ögats glans, se bara
Den sköna perlerad!

Violblå strålar blicken
— Ett djup af renhet väfdt —
Ej annan fläck än pricken,
Som ögats under kräft.

Och sammet smyckar kinden,
Ditt läppars par korall,
Din lock den flyr i vinden
Så rikt som vågors svall.

På spegeln nu jag andas,
Betrakta den igen!
I blicken undran blandas,
Du lille ungersven!

Du kan ej riktigt fatta
Hvad denna vrångbild är —
Du ville gärna skratta,
Men hellre bort du ser.

I nästa stund du frågar,
Hvad som nu skett i hast —
Jag knapt det nämna vågar:
Den imman heter — last.

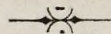
Så mången man den breder
Utöfver ytan blank,
Sin barndomsbild — med heder
Han låter gå i sank.

Och när han se'n vill skåda
Hvad han som barn väl var,
Han finner, att de båda
Ha ingen likhet kvar.

»Hvad är väl denna slöja
»Och dunkelt matta sken!
»Som här vill evigt dröja —
»Är spegeln icke ren?

»Som barn i lust och smärta
»Jag tittade på den —
»Det glödde i mitt hjerta,
»Jag såg här himmelen.»

Du sade ett, du däre,
Du sade Himmelen
— Sig hellre ögat tåre! —
Och renheten — min vän!

Skönheter i blomsterdrägt.

1.

Förgät-mig-ej!

Förgät-mig-ej är blommans namn,
Förgät-mig-ej, du ljufva —
En liten fé i perlehamn
Och ljusblå sidenhufva!

Ditt öga slår du tydligt opp,
Du myser och du skalkas —
En liten guldglans på din topp!
Du ler, när man dig nalkas.

Du ser och ser, tills jag din bild
Ej mer kan undanskymma:
Hvad du är täck och fin och mild —
O, om jag kunde rymma!

Men dock en prägel du har satt
På själens blad, de hvita,
I hvar minut, i dag, i natt,
Konturerna sig rita.

Och jag är trollad, snärjd — o nej!
Jag känner ljuft min boja
Af liten söt förgät-mig-ej
Med himmelsk rosenkoja.

2.

Pensé!

Pensé, jag slår min starka arm
Omkring din veka midja;
Då sprutar det en blick af harm ---
Du är ej böjlig vidja.

Till sammetsfot fall ned, Signor,
Stäm strängen af din luta!
I stjärnenattens strömning går
En glöd till Spanskans ruta.

Likt stjernan tindrar ögonpar —
Mystik på sammetsmatta.
Pensé, pensé, o underbar!
Jag kan ditt allvar fatta.

3.

Liljekonvalje!

Jag såg dig slumra i en lund,
Med munnen drömljuft sprucken:
Så perlan i sin hvita blund,
Så rosen — månskensdrucken!

Vak upp! din drägt i Paradis —
Tag steg på konstens tilja,
Och tjusa med din kyskhets is,
Du skogens fina lilja!

4.

Ros!

På genomskinligt blads metall
Det fina ådror strömmar.

Ah, quel charmant et doux pétale!

Det väcker ljufva drömmar.

Så lätt rör vinden bladets krus

— En fjäril hvilar gerna —

Och solen dröjer med sitt ljus

Hos denna fagra tärna.

Ett litet trollspö har du, ros!
Se ringen kring dig sluten.
Dock månet minne flytt sin kos —
Förtrollningen blef bruten.

Kamelia!

Tropikens mättnad söfves in
I lifvets mantelväfnad,
Däraf du ser ett sammetskinn
Med Oceanens däfnad.

En mächtig glöd dock brinner här,
Som droppar hett på sanden;
Pass på, när Kamelian blir kär —
Då susar ökenbranden!

En fläkt från Heta Bältets hem,
Diamantkol tindrar eldigt —
På pannan ler ett hårdiadem,
Där magnetism bor väldigt.

Hon är en älsklig, praktfull skatt
— Om än hon ej ser vida —
Om icke doft -- en tropisk Natt
Du har dock vid din sida.

6.

Lilja!

Liljans tempel månans ton
Slår an en silfverdrapa —
Den ljuder som i vårs eon,
Då knoppar drömverld skapa.

Se daggen tindrar perleren
— En Julias lätta ande —
Och strålen med sitt fina sken
Till serenad sig blande.

Ifrån balkong du ser den stå
Och prydligt, varsamt dallra —
Mot etern liljans blomblad gå,
Som glitterstrålar gallra.

Röd rosenknopp!

Röd rosenknopp!
Så röd blodsdropp,
Du rodnar och vexlar och skiftar!
En hindlik blick,
En skiftrik nick!
Och snabbt du ditt hjerta så skriftar!

Som blixtn i nu
Gör vändning du —
Och klacken slår takt uppå hällar!
Se mörklockskrön!
Och gnistors rön,
När stjernorna skjuta på pellar!

En slängkyss ner
Dig månan ger!
Du målar i skenet en flamma —
Som klingans fläkt,
Af pagen sträckt,
När blodröda läppar ses stamma.

8.

Hvit viol!

En blomma för Duchessens vas,
Så blygt du dig dock gömmer!
Och plockas uti enkelt glas,
Där Devonslanen drömmar.

Så blygt du böjer doftrik kalk,
Som ville du ej lysa —
På kinden bor dock liten skalk,
Man ser dig stundom mysa.

Och ljuft du blottar ögats zon
— En himmelskupig perla --
Och ljuft en englavinges ton
I rymden dröjer särila.

Du hvilar nu inunder stoft
— En ljufligt slocknad saga —
I minnet blomstrar kvar din doft,
Som intet kan förjaga.

Fin aster!

Så stråligt ter gestalten sig —
 Ett tindrande, gnistrande smycke!
 När solens stråle ler på dig,
 Du tyckes ett mästerligt stycke!

Och stjelken rätas ståtligt upp —
 I salongen buketten förskönas!
 Du lyser i den högsta grupp,
 Och med blickar beundrarn belönas.

I slott du breder ut din glans,
När kronorna, lustrerna tindra —
Och strimman ger påfågelssvans,
När tusende ögon mot dig glindra!

10.

Vild ros!

I juni gyllne strålar
En ros, som af konfekt,
Sin friska rosfärg målar
På buskens hvalf helt käckt.

Ack, hvad du ros är härlig,
Hur prydligt elegant!
Och rasen den är ärlig,
En aristokrat charmant!

Hvad friska toner skifta
På blomsterbladens kant!
Du kan helt oro stifta,
Fast du är — nonchalant.

Din fågring lyser mäktigt,
Ditt leende är allt —
Du för dig nobelt, präktigt,
Med gråce — och litet kallt!

Så tindrar stjernans öga —
Så lockar svärmeri —
Så strålar ljust det höga,
Med eterns glans däri!

Högättad blomma, palmen
Jag räcker dig förvisst!
I linden, under almen
Dig helsar hvarje qvist.

Din friska blomstring klara,
Din skära hy så hvit
För alla uppenbara
Artistens kolorit.

En skönhet utan like
Är vilda rosens krans!
Du ler i parkens rike
Med oförvansklig glans.

Du täljer dina anor
Från Paradisets strand.
Med stolta, fina vanor —
Ett vapen på din rand!

Juvel, rubin och elfva!
Se Venus med sin svit.
De andra nästan skälfva
För vildros-favorit.

Buketten.

I midten bjudes vildros in,
Kamelians sol vid fötter.
Förnäma knopp, vid sidan brinn!
Förgät-mig-ejens rötter
Sig skjuta fast när rosens bräm,
Högt blomman ler i ciel och crème!

Se, liljan böjer smekfullt sig
Till himlens ljufvä tärna.
Penséen bjuder dunkelt: tig!
Likt nattens djupa stjerna.
Vid sidan med sin renhets blund
Står liljekonvaljen från sin lund.

Nu ljusröd ros sig smyger lätt
På tå i skönhetsringen,
Fin aster med sitt trolska sätt
Slår ut solfjädersvingen.
Och liten rosenknopp så sött
Vid släpet glindrar nätt och rödt.

Den hvita engeln, frågas sist,
Hvar sitter hon och drömmer?
Den hvita violen på sin qvist
Som alltid sig i doket gömmer.
Men hon är icke jordisk brud,
Violen med sin doft och skrud.

Den hvita skogen.

Se skogen, hur förtrollad
Han står i morgonron —
Och glindrar, öfversållad
Af rimfrosts skära ton!

Han likt en jungfru drömmer
Sin oskuldshvita dröm —
Och ljufligt tanken gömmer
Bak skrudens rena söm.

En korsnäbb blodigt målar
En droppe af rubin;
Den blåa mesen prålar —
En ton på mandolin.

Prinsessan visst här tappat
Sin klara sko af glas,
Så varmt ett hjerta klappat!
— Från gren ett litet ras.

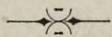
När solen nu förgyller
Den hvita pelarrad —
Du skymtar elghudskyller
Från Lützens hjelteblad.

På snöflocks hvita kuddar
Har Kungen drömt sin dröm,
Där Ebba ängsligt snuddar
Med fläkt så kärleksöm.

Försakelsen har lågat
På skogens hvita qvist,
Och se'n Han modigt tågat
I strid möt vantro, list.

Ej blef Du ljufligt bäddad
Inunder drifvan hvit —
Och kalken Din blef bräddad
I utländsk krigarsvit.

Men tanken än här hvilar,
Af Engeln förd till Nord —
Bland snö och rimfrostpilar
Är Gustaf Adolfs jord!

Saga.

(Tillegnad Hugo af Sandeberg).

Gossen, ystert, glädtigt buren,
Kom till silfverkällans rand;
Ej han mera skönjde muren,
Som från ängen honom band.

Ned på knä han sjönk i bädden,
Speglade sin bild så klar,
Såg förgät-mig-ej vid brädden
Och en himmel underbar.

Fängslad är han af kristallen,
Följer strimman i dess sorl,
Lyss till fogelns sång i tallen
Och mot stenen bäckens porl.

Sagolikt en blomma spirar
Uti mossans matta fin,
Ofta daggens prisma sirar
Denna lilja och rubin.

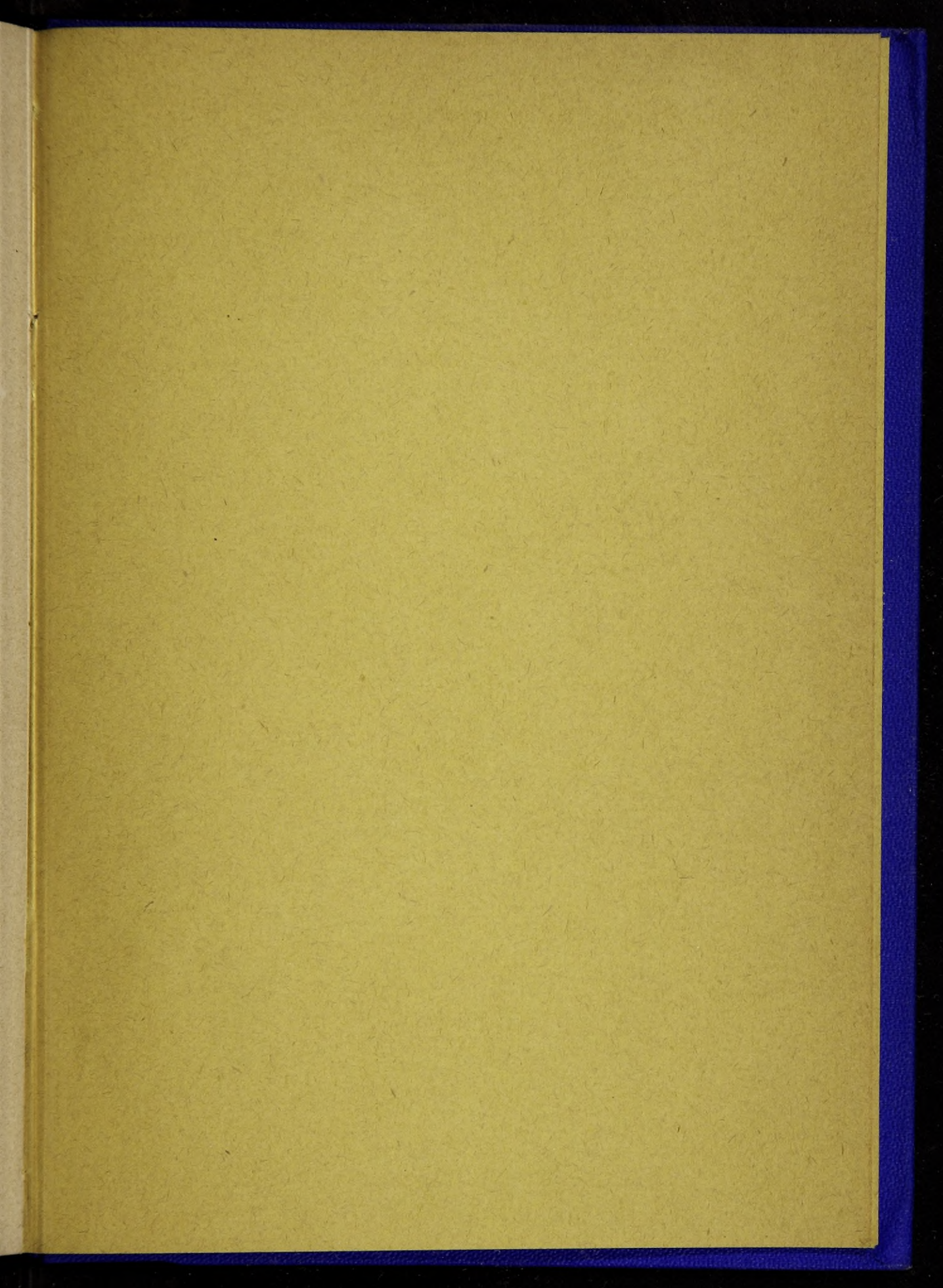
Frihet uti bröstet andas —
Och dock är han bunden hårdt!
Uti solsken dagen randas,
Och det sällan kännes svårt.

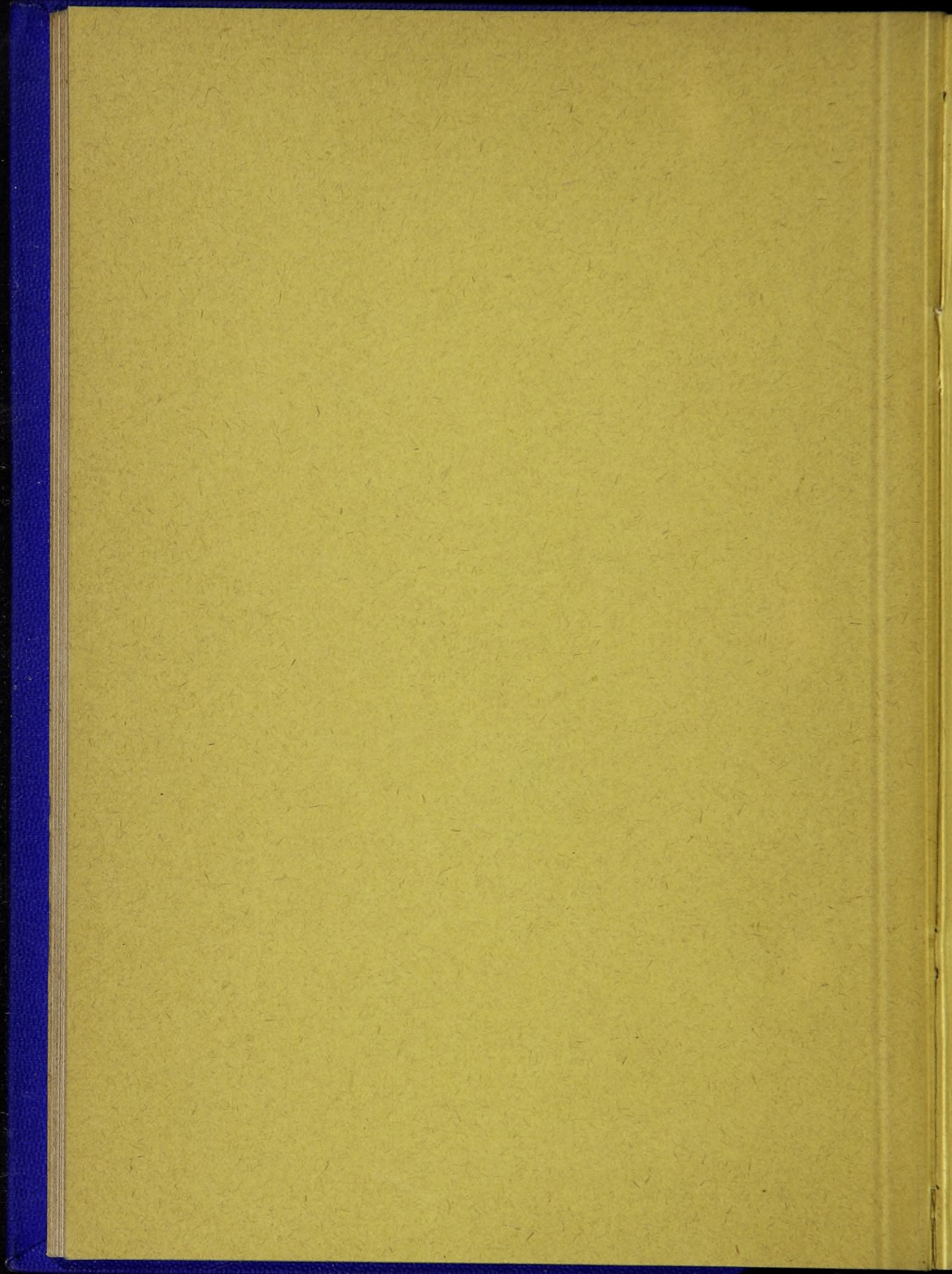
Så på vägen han sig böjer
Ofta ned till vattnets bryn,
Forskar djupt — det ständigt röjer
Samma klarhet — blicken, skyn!

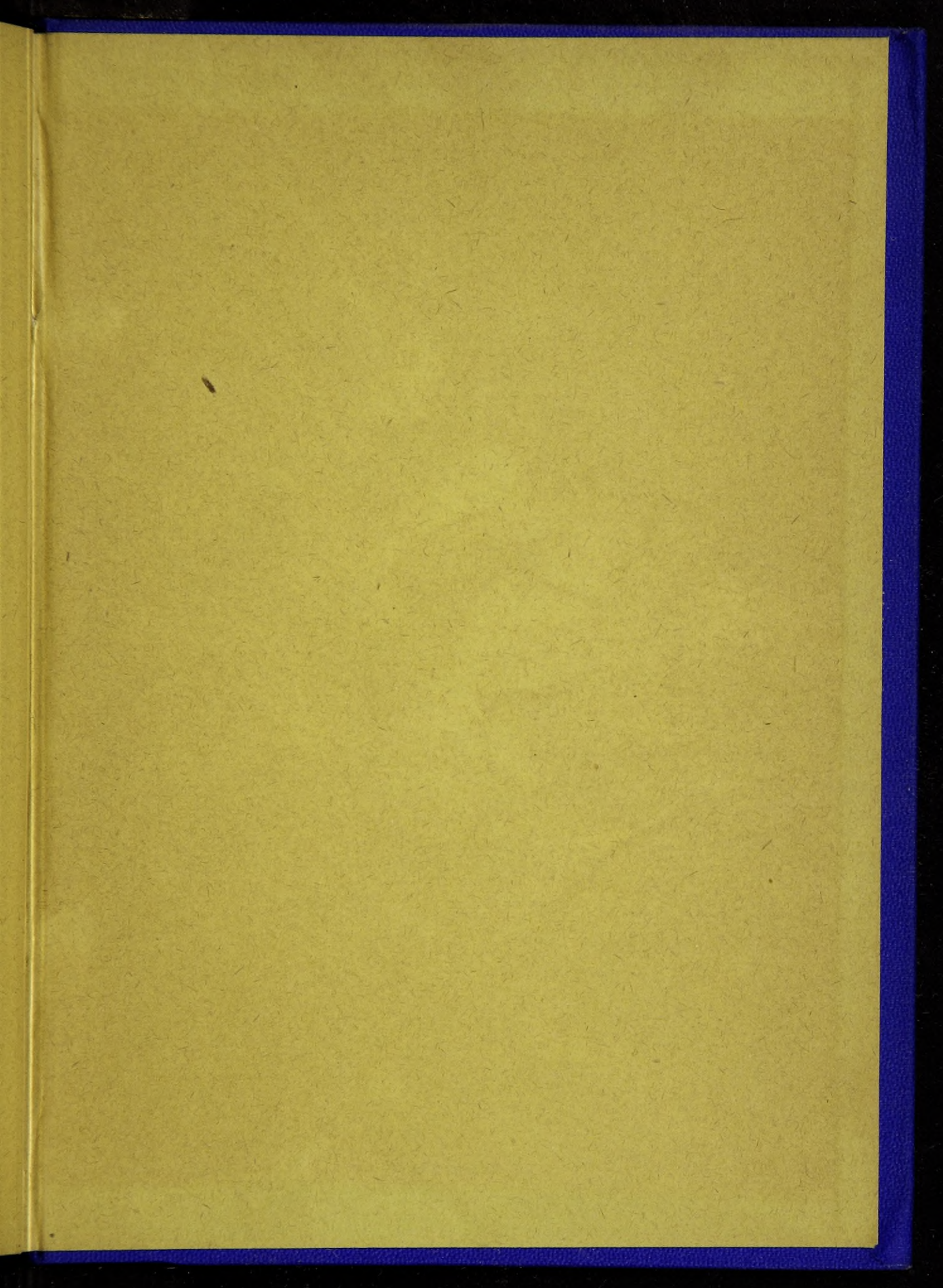
När i månljus elfvan trådar,
Ser han skuggans längda flarn,
Men när han i bäcken skådar,
Tror han än, att han är barn.

Så när böljan hafvet hunnit,
Går med stjernan han i qvaf —
Samma eld i hjertat brunnit,
Renhet var hans vandringsstaf.

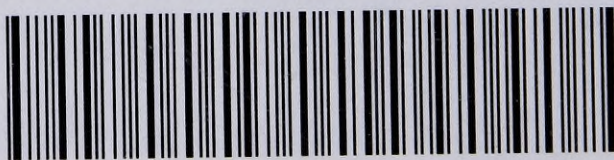

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

400894343